

סיפורי

מעשיות

לשלח החג

חג הפסח
ט"ו ניסן שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 10

יוצא על ידי מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

זוכים להגיע לכל המדרגות.

התורה הקדושה מרגיעה את האדם מכל המכאובים, זה דומה לתרופת הרגעה לכאבים חזקים - אלא שזה הרבה יותר מזה, כי תרופה לא בריא לקחת תקופה ארוכה, את זה לוקחים רק כדי להרגיע את הכאב החזק כשיש יסורים מאוד חזקים, לדוגמה לאחר ניתוח וכדומה, שלאחר כמה ימים כשהיסורים נחלשים חייבים להפסיק לקחת את התרופה אפילו שעדיין מרגישים קצת את הכאב,

<<<

שבת קודש פרשת יתרו, שנת תשפ"א לפרט קטן ראש הישיבה שליט"א שבת בויליאמסבורג יע"א; בבוקר עלה למפטיד תלמיד מהישיבה, בחור לפני בר מצוה, לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך בספורי מעשיות, מעשה ז, מזבוב ועכביש [חלק ג].

מספר רבינו הקדוש:

וּבְרֵאשִׁי הָהָר הָיָה נֶסֶר, (שְׁקוֹרֵיין טַאבְּלִיצֶע), וְהָיָה פְּתוּב שָׁם הַנְּמוּסִים שֶׁל הַרף הַמִּגֵּן עָלָיו מֵאִיזָה אִמָּה הוּא.

הלוח (טאבליצע) הוא התורה הקדושה. התורה הקדושה מגינה על האדם מכל רע; אם לומדים תורה

סיפור לשלח החג

התלמיד שסרח לשאול אותו הדרדרותו החלה בחג אחד בעצמו מה הסבה שהביאה הפסח. הוא סעד אצל בעל בית אחד, ובמהלך הסעודה התעוררה שאלה חמורה של חמץ על קוגל תפוח אדמה שנמצא בזה חטה. שגר אותו בעל הבית עם השאלה אל הנודע ביהודה. באותה שעה הוא הציע בפניו את כל השיטות והספקות הנוגעים בעל הבית אחר מהעיר,

מתלמידי ה'נודע ביהודה' יצא לתרבות רעה עד שהשתמד רח"ל והפך לכמר. ה'נודע ביהודה' הצטער מאד על הענין איך קרה כזה דבר שתלמיד שלו יצא לתרבות רעה, ובקש ממקורביו לחקור היכן נתן לפגש את

<<<

כי זה לא בריא להתרגל לזה, אבל העצה של לימוד התורה היא מועילה תמיד, את זה אפשר לעשות כל יום, וברגע שמתחילים ללמוד זה מרגיע היסורים שעוברים, וזה מקרר את העצבים.

התורה היא מקום שאפשר להתחבאות בתוכו כאשר עוברת על האדם צרה כלשהיא, כמו שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (תנא דבי אליהו, פרק ו): "אם ראית שהיסורין ממשמשין ובאות עליך, רוץ לחדרי דברי תורה, ומיד היסורין בורחין ממך". וחז"ל אומרים (שמות רבה כז, ג): "משל לצפור שברח מן הציד ונפלה לתוך ידו של אנדרואנטיא, כיון שראה אותו הציד התחיל מקלסה ואמר לה כמה נאה בריחה שברחת",

היתה ציפור שניסו לתופסה, והציפור עפה מעץ אחד לעץ שני, וכל הזמן הגיעו ציידים טובים יותר, עד שהציפור חשבה: 'זה לא עסק לרוץ ממקום למקום, אני צריכה למצוא מקום שאוכל להינצל מהציידים', והיא הלכה להתחבא בארמון המלך, כי שם בהיכל המלך אף אחד לא יבוא לירות עליה, ואותו דבר כשלאדם יש צרות ויסורים המקום הכי טוב שהוא יכול לרוץ להתחבאות בו הוא - אצל השם יתברך, הוא פותח את הגמרא שלו, הוא לומד את התורה הקדושה וזה יוציא אותו מה מהצער שלו.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה היה מספר, שבשנה אחת בחול המועד סכות בהיותו עם אביו אצל הרה"ק הרבי מסאטמאר זכותו יגן עלינו נכנס

להלכה זו, ואמר שמצד הדין היו יכולים לצדד להקל, אך מכל מקום מחמת חומרא את זה. דחמץ יש לשרף הכל. ומכיון שהמאכל היה חביב עליו והיה מאד רעב, וזה היה בערב פסח שכבר אסור לאכל חמץ ומצה אסור עדיין לאכל, אבל בגלל שהיה רעב עשה חשבון שהרי הנודע ביהודה אמר כמה שיטות שכן אפשר לאכל את זה... הוא יצא ואכל אותו, ולבעל

הבית אמר שהנודע ביהודה אסר את זה והוא כבר שרף את זה. ומיד אחרי שאכל את הקוגל היצר הרע התחיל לעבוד על הבחור, "תסתכל איך שנכשלת כל כך ואכלת חמץ בפסח שזה כל כך חמור", וכך הוא הכניס אותו במרה שחורה וביאוש שהוא כבר לא שוה כי הוא עבר על אסור כזה חמור. בלילה כשהבחור היה

צריך לקרא קריאת שמע של המטה, אז הוא חשב לעצמו "אני עכשיו הולך לקרא קריאת שמע? הרי עשיתי היום כזה אסור חמור", אז הוא לא קרא קריאת שמע, בבקר הוא כבר בודאי לא נטל ידים, כי הוא הרי כבר עבר על אסור כרת, והוא כבר במילא נכרת מכלל ישראל, וכך הוא התדרדר הלאה והלאה, מעבירה לעבירה, עד שהוא נפל והוא השתמד רח"ל עד שהוא נעשה בישוף.

יהודי לרבי וצעק ובכה שבמלחמת העולם השניה הוא איבד הכל, וכל משפחתו ניספו שם לא עלינו, ונכד יחיד נשאר לו לאחר השואה, והוא חשב שלפחות מהנכד הזה ישאר לו צאצאים ודורות, ועכשיו הוא טבע בבריכת שחיה והלך מהעולם, והוא בכה לרבי שהוא לא יכול לסבול את זה, והרבי בכה איתו ואמר לו: "מה אני עושה כשאני חושב על מה שעבר עליי, שאת הכל איבדתי לא עלינו? אני בורח אל התורה הקדושה; אני לוקח גמרא ואני מתחיל ללמוד, וכך אני שוכח מכל הצרות שלי". הרבי גם איבד את כל ילדיו לא עלינו, מה העצה? לאן אפשר לברוח? רק לתורה הקדושה שזה מרגיע את כל המכאובים.

לנו אין חידושים, אנו חוזרים תמיד על אותם דברים. מוהרא"ש היה ממשיל את זה להלכה שהמשנה אומרת (בבא מציעא כט:): "מצא כסות, מנערה אחת לשלשים יום", כדי שהבגד יהיה רענן ולא יתאבק ויתליע, ואותו דבר עם יראת שמים שצריך גם לחזור ולרענן אותם דברים מידי תקופה.

רבינו הקדוש נתן לנו את 'סדר דרך הלימוד' שהוא דרך לכל אחד ללמוד ללא יוצא מן הכלל, רבינו אומר (שיחות הר"ן סימן עו): "שאינ צריכין בלמוד רק האמירה לבד, לומר הדברים כסדר, וממילא יבין", שלא צריכים להבין מה שלומדים, וצריך רק ללמוד, לומר את המילים 'וממילא יבין', את זה אנו רואים

כמובן שהנודע ביהודה כל כך רחוק עד שעוזבים אז הוא זוכה שהוא באמת דבר אתו, עד שהוא החזיר את היהדות לגמרי רחמנא נהיה יהודי כשר אמתי. אותו בתשובה, הוא זרק את ליצולן. רבי נתן אומר שמשיח כל השטויות שלו, ונהיה ולהפך, כשיהודי מתחזק יכבש את העולם על ידי בחזרה יהודי כשר. להסתכל רק על החלקים זה שהוא יכניס בעולם רואים מהספור את הטובים שלו, אפילו שכאשר את הלמוד הזה, שצריכים החשיבות של מה שרבינו הוא מסתכל היטב על רק להתחזק ולהסתכל מלמד אותנו שצריכים עצמו ורואה שהוא מאד רק על הנקודות הטובות תמיד להסתכל על הנקודות רחוק מהקדוש ברוך הוא, שעושים ולשמוח בזה, כפי הטובות, כי אם לא יתחזקו לצערנו הוא כבר נכשל שחז"ל אומרים (פסיקתא עם הדברים הטובים, בעברות חמורות, ובכל זאת דרבי כהנא) שמשיח ילבש ויסתכלו רק על החלקים הוא מתחזק לראות רק את בגד שיהיו בו כל הנקודות הרעים, יכולים להדרדר הדברים הטובים שהוא עשה, הטובות של כל היהודים.

(קונטרס פסח כשר)

מִנְהֵימָן שֵׁם הַמָּרִים הַמָּרִים שֶׁל שְׁנַיִם
כְּמוֹ הָרִים הָרִים.

רבי אברהם בן רבי נחמן זכרונו
לברכה ישב פעם בגן משחקים
(פארק) ועשה התבודדות עם עיניים
עצומות ודיבר להשם זמן ארוך,
ובאמצע הגיעה קבוצה של גוים והם
הבחינו שהוא יושב עם עיניים עצומות
והפה שלו מתנוענע, הם התחילו
לצחוק עליו וכו', אז אחד ניגש אליו
לומר לו שכולם צוחקים ממנו, והוא
פתח את עיניו וראה שכולם עומדים
וצוחקים ממנו, ענה ואמר: "וכי
בשביל קופסאות שיניים אני יפסיק
את העבודת השם שלי?!" והוא עצם
שוב את עיניו והמשיך לדבר להשם.
וזה מרומז בסיפור, החר זה הצדיק,
וכשאחד רוצה להגיע לצדיק, והוא
רוצה לקיים את העצות של הצדיק,
נופלים הרבה שיניים, כלומר,
שנפתח הרבה קופסאות עם שיניים
שצוחקים... כל אחד עושה ליצנות
ממנו, אה אתה גם מהחלשים...?
וכו' וכו', אבל אדם חכם לא מתייחס
לזה, והוא עושה לעצמו חשבון וכי
אעזוב את החיות שלי, את העבודת
השם שלי בגלל קופסאות שיניים?!"
בואו נלך הביתה ונתפיס עם
האישה, נדבר אליה יפה, ונעשה
סעודה יפה.
השי"ת יעזור שנציית לרבינו ויהיה
לנו חיים טובים.

היום אצל בחור הבר מצווה, הוא
הולך לבר מצווה שלו עם רוב הש"ס,
הוא ניצל את את רגעיו הפנויים,
והוא למד בהתמדה גמרא, ועל ידי
זה הוא כבר כמעט מסיים את כל
הש"ס בפעם הראשונה.

רק מִחֲמַת שֶׁהָהָר גְּבוּהָ אֵין יְכוּלִים
לְקַרֹּת אוֹתוֹ הַכֶּתֵב, רַק לְמַטָּה הָיָה
מֵאֲבִלְיָצֵעַ, וְהָיָה כְּתוּב שֵׁם, שְׁמִי שִׁישׁ
לוֹ כָּל הַשְּׁנַיִם, יְכוּל לְעֵלוֹת אֶל הָהָר.
מוהרא"ש זכרונו לברכה אומר
(ספר נהרי אפרסמון): שהשיניים
מראה על האוכל של האדם, הדבר
הראשון שאדם צריך להיזהר זה על
האוכל, לאכול רק אוכל כשר, כי
כשאדם לא שומר על מה שהוא אוכל,
הוא אוכל מאכלות אסורות רחמנא
לצלן, זה סותם את ליבו שהוא לא
יוכל ללמוד את התורה הקדושה. לכן
היה כתוב בתחיתת החר על הלוח:
"שמי שיש לו כל השנים, יכול לעלות
אל החר", שהכוונה שמי ששומר על
השיניים שלו, ואוכל רק מה שמותר,
הוא יכול לעלות על החר, הוא יוכל
להשיג את התורה הקדושה.

וְנָתַן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּגְדַל עֵשֶׁב
בְּמִקּוֹם שֶׁצָּרִיכִין לְעֵלוֹת אֶל הָהָר,
וְכִי שָׂבָא לְשֵׁם, הָיָה נוֹפְלִים לוֹ כָּל
הַשְּׁנַיִם, הֵן שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּרִגְלָיו, הֵן
שֶׁהָיָה רוֹכֵב, הֵן שֶׁהָלַךְ בְּעִגְלָה עִם
בְּהֵמוֹת, הָיָה נוֹפְלִים כָּל הַשְּׁנַיִם. וְהָיָה